

24. szám.
Decemb. 12-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sok képpel ellátva.
Előfizetési ár: Fősz. évre jan.—dec. **6** frt., 6 óra jan.—jun. **3** frt., és 3 óra jan.—mart. **1** frt. **50** kr. — Előfizethető minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XIV. kötet.

Szomorú halotti búcsúztatója

azon **Huszonkét** magyar lapnak,

a kik megboldogulának az Urban Anno Dni ebben az esztendőben

MDCCLXIII.

- Két liberális lap, **Ország, Magyarország**,
Mentek túlvilágra; osztván egymás sorsát;
- S hogy ott se legyenek ellenőrizetlen,
Követé útjokat **Vezér** és **Független**.
- Hasonlatoskép járt **Aradi Híradó**.
A kinek élete volt hamar hervadó,
- S ki, miként érdemdús elytársa a **Bihar**,
Szálla alá sirba, hová dönté vihar. —
- Velük együtt mentek derék **Pécsi lapok**,
Megszámlálva lévén számukra a napok.
- E sorsban osztozott szinte jeles **Csatár**
Elérvén számára a legvégső határ,
- S mikor **napi lappá** lett volna megnövő,
Szomorúan véget ért velük a **Jövő**.
- Ennyi **hősnek** hullta gyászul maradanda,
Ha utánuk nem hullt volna **Handabanda**.
- S a vele egykorú, egyhumoru **Szeged**.
Egy sirba temették rokonul ezeket.
- Jaj de kit siratunk, elmult **Tatár Péter**.
Őt is mint a többit, elnyelé az aether;
- Sőt intő például itt van **Diogénés**.
A halandó lapok élete mi kényes
- Lássátok kimulva az **Új Nemzedéket**.
Őh pedig *huszonnyolcz szerkesztőd* volt néked.

- Hült porodbul látjuk jeles **Szépművészet**,
Mivé lesz az újság, hogy ha elenyészett?
- S bárha föltámadunk, mint **Budai lapok**
Ott is csak ránk simít a guta, a lapos.
- Könyjeink hullanak érted **Divatcsarnok**
Tégedet sem kimélt a halál, a zsarnok,
- S miként az ártatlan szelid **Gombostűnek**
Napjaid a Lethe vizeibe tűnek.
- Nem állta ki a dér jöttét **Kertészletünk**,
Ki nélkül uborkát már nem természetünk.
- Szomorún sohajtunk feléd **Gyermekbarát**,
Ki nem érhetéd meg a férfikor nyarát.
- Együtt alszol **Anyák hetilapja** keblén,
Majd itéletnapkor uj életre kelvén.
- Bérekeszted e sort óh „**Nemzeti képes**,“
Megtérvén oreusba, mely már ugyan népes.
- Ennyi hős kimúltát bár miként sirassuk
Mondván, hogy „huszonkét elmult újság! a' sok!“
Csak az vigasztal, hogy mi maradtunk élve,
A nagy cholera'ba, a szörnyü veszélybe';
Őket nyugosztalja meg az egek ura.
Minket pedig hagyjon nyugton— a censura.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenvaró Ádámhoz.

Tekintedezs baratom uram!

Minekutana hogy az mondatik, miszerint ezután anglusokkal leszünk confederalva, mert anglusok legszolidab emberek; legnagyobb barátai bikesignek, legnagyobb elensigei nyughatatlansagnak; azért is elhadaraszta magamban, hogy nekivetek vinsigemre fejemet: megtanulok anglus nyelvet. Ezután in izz „english spoken“ megyek Buchaendlerhez, kirek, micsoda ujsag volna anglus olyan, a kiben kipek is volnanak; a mikbül könyeben meg lehet írtenyi textust. Aztat in szeretniük megrendelni. aztatbul in gyakorolnik magamat „english spoken“-ben. „If you please“ mongya könyvboltos (tetzik nekem angol udvariasag nagyon, minden embert, míg ha kicsit öregecske is, úgy szölitának, hogy „ifju“ = if you) tehát if you please, legjobb lesz akor a londoni Punch. No bizony punchot in különben is szeretek nagyon; tehát megrendelek Punchot. — Megirkezik Punch. Van rajta pupos hatu pajaczo festve: ez jo; — kis kutya melete, krézivel: — ez izz jo; a legelső pagina, a kire forditok, megakad a szemem Garibaldi nevébe. No mar tezik tunyi, ha egy kü fekszik az uton, s in azon hajtok szekeremel,

bizonyosan neki hajtok a kerekemel, ha több nincs izz az uton, ez nekem fatum. Mit mondhatya bikeszerető anglus csendhaborgato talianrul? Bizonyosan kiviczeli jól, — ala Kikiriki; — eszt el kel olvasnyi: — hol a dictionarium? No iszen szíp dolgokat olvastam en otanag! Nem is akarok leirnyi, nem is akarok reprodukálni csunyasagokat. Egisz familiamat szerencsitleni tenim vele. Minden hajaszalam alt volna ig fel, ha kopasz nem volnik. A vir is megaluta kocsonyanak ereimben. — Vagtam in a földhöz Punchot! God dam anglus! Mirt tanulyam in neked anglusul, hogy mig te izz ilyen istentelensigekek engemet keseritsed? Ha bikeszerető anglus akarsz lenyi, ilyen blasphemialkal engem ne botrankoztasd. Ilyen rossz viczet tudok in olvasnyi mas nyelven is; azokir nem megyek Angliába. Ha megharagszok, megtanulok orosz nyelvet, is jaratnyi fogok a Kolkolt, az tudom, hogy megtartya decorumot, mikor trefál; de anglustul megkövetelem, hogy nekem lojalis anecdotakat mongya. — Had mit mongya ehhez, spectabilis baratom uram, how do you do?“ Nem igazi, valosagos „sorry sight“ ez? a hogy Macbeth mongya.

Tallérossy von Zebulon.

Csodabogarak.

(Olyan novella-gyűjtemény, a mit nagyobb érdem lesz elolvasni, mint megírni).

Szerette *Kakas Márton.*

IX.

Egy kis csalódás.

Még a régi jó világban történt, a mikor jurátusok voltak egy derék királyi táblai assessornál, a ki maga kilencz jurátust tartott; a kik közül öt ott dolgozott egy hosszú zöld asztal mellett a cancelláriában, négy pedig egy még hosszabb zöld asztal mellett, a Privorszkyban, úgy is híják, hogy billiard.

Mi ötön fáradtunk nappal, kézzel, ök négyen éjjel, lábbal. Táncoltak: az volt a dolguk.

Egyszer, a mint nagy szorgalommal tisztázzuk a hetedik ívét egy félszázados juris pörben hozott ítéletnek, dictando; — János barátom

dictált, mint legöregebb jurátus s ugyancsak színdott egy patvaristából csak most inaugurált süldő jurátust, a ki az ő „porró“ közbevetéseit mind bele írta a szövegbe, mondván: „forró“ — a midőn nyitják az ajtót s belép az előszoba felől egy ütött kopott alak, olyan hetvenhét galléru régi köpönyegben, a milyent már csak a mythologiában lehet kapni. Minthogy nagy sár volt, a pantallójának a szára fel volt hajtva; a eszímáján pedig akkora foltok, mint egy vajas kifli. Nagy köcsög kalapjának a karimája fényes volt már a viseléstől, hanem a teteje annál kopottabb

a sok kefélestől. Az egész emberke olyan alázatos, olyan szájalom gerjesztő tünemény volt.

— Nem lehetnék szerencsés a nagyságos urat idehaza találhatni! Kérdezé rendkívül szerény és meghunyászkodott hangon.

— Nem lehet; válaszolt neki János barátom, nincs itthon.

— Mikor lehetnék szerencsés ő nagyságával beszélhetni?

— Két óra után, mikor ebédel.

— Ugyan instállom alássan . . .

— Nem érünk most rá, vágott bele János barátom, nem látja, hogy sietős dolgunk van? ihol van, — Isten hírével.

S azzal kivett zsebéből egy két garasost, odanyomta a kopott öreg markába; az megköszönte szépen, meghajtotta magát és eltávozott. János barátom diktált tovább.

Délben mindnyájan együtt szoktunk ebédelni az ülnök úr asztalánál, ki soha sem volt

vendég nélkül. Ez úttal szép kis meglepetés várt reánk.

A mi alázatos emberünk jött ki vele belső szobájából, ismét rettenetes kopott kék frakkban, nagyon megsárgult fehér mellényben: a princípális az asztalfőre ültette őt: „ide tessék nagyméltóságodnak!”

— Tyhü! terringette. *Nagyméltóságos!* sugá közénk János barátunk, s én két garassal utasítottam el; lesz ebből lecke.

Ő nagyméltósága igen fáim úr volt; egész ebéd végeig elő sem hozta a furcsa *qui pro quot*. Csak azután, hogy nem kellett attól tartania, mikép valamelyikünk étvágyában még hátramara-dást tehetne, szólítá meg János barátomat.

— Ej, ej, dilectissime, ha maga minden koldusnak per két garas fogja osztogatni a pénzét, akkor magából soha sem lesz gazdag ember.

. . . Hanem azért a két garasát nem adta neki vissza.

Német Miska érzékeny búcsúja.

Német Miska. No pajtás, áldjon meg az Isten, én már ide stova indulok a csatába, a goromba dánok ellen; csókolj meg, vagy látsz többet, vagy sohasem.

Magyar Miska. No csak ülj le még egy kicsit, nem lesz az még holnap. Előbb még erre nézve szükséges, hogy Steudel községtanácsos ur indítványa a gyűléstartási szabadság felől hozandó törvényjavaslat benyújtása végett leendő folyamodás iránt a Rájxtrathhoz keresztül menjen.

N. M. Tyhü! Nem hallottam! Nem mondanád el még egyszer.

M. M. Akár hátulról kezdve; „folyamodás a birodalmi tanácshoz a végett, hogy nyújtassék be általa törvényjavaslat, miszerint szabad legyen gyűlést tartani. Ez indítvány a községtanácsi sectióhoz utasítottott.

N. M. No de ha az végzett vele, aztán megyünk.

M. M. Még nem. Előbb a községtanácsi sectio referál fölé a községtanácsnak.

N. M. Az bizonyosan elfogadja; — aztán indulunk.

M. M. Várj egy piczit. A községtanács előbb folyamodik a birodalmi tanácshoz.

N. M. Az hamar megy. Én készen vagyok.

M. M. Még én nem. Ott is kiadják az indítványt a sectiónak.

N. M. No az bizonyosan sietni fog. Aztán mehetünk.

M. M. A sectio referálni fog a birodalmi tanácshoz.

N. M. Az en bloc elfogadja. Ne ülj a kabátom szárnyára.

M. M. Ne siess. Ha a debatteoknak vége lesz, a törvény kihirdetetik.

N. M. No végre!

M. M. Dehogy végre! Ekkor Umlauf!

N. M. Mit *umlauft*?

M. M. No igen megint *körülfutja* a kérdés ugyanc pályát. Umlauf ur indítványt tesz népgyűlés tarthatás végett. Ez megint a sectióhoz kerül.

N. M. Nem igaz, nem kerül. Felkiáltással elfogadtatik. Népgyűlés megtartatik, aztán megyünk.

M. M. Igen is — a külügyérséghez. Az enged a sürgetésnek s elhatározza magát, hogy fel fog lépni.

N. M. Valahára! Aztán megyünk.

M. M. Frankfurtba, a szövetségi gyűlésbe. Az kiadja az indítványt a sectiónak.

N. M. Ereszd már a kaputom, hadd menjek.

M. M. Csak még egy kicsit várj. A sectio referál fölé a plenumnak. A szövetségtanács határozata megküldetik az illető államok külügyérségének, azok kiadják az illető országgyűléseknek, azok elutasítják az illető sectiókhoz, azok referálnak az illető testületnek.

N. M. De akkor aztán végtére csak lesz kilátásunk.

M. M. Jaj, drusza! Akkorra már ez a mostani generatio mind ott lesz, a hol a fű gyökere is elveszi az embernek a kilátását.

Tisztelt nagysám! Ezek a régi ruhák anno 1815-ből kegyedet egészen eléktelenitik; természet kiveszik rendes alakjából. Micsoda szűk öltönyök! Milyen alkalmatlan napernyő! Hát még a frizura? Hát még a fejk? Ah az elviselhetetlen! Vagy is jobban mondva: ez már nagyon viselt és tovább elviselhetetlen viselet. Hát ezek a ránczok mit akarnak e fiatal arczon? hát e fakó szín, e szeplők, e máj foltok? Ah kedves nagysám, engedje meg, hogy én újra öltöztessen; oldozzuk fel e régi kötéseket. Óh nékem igen jó kozmetikumaim vannak. Glycerin crème, eau des mille fleurs; nagysád nem fog magára ismerni, csak bizza magát rám: én egészen megfiatalítom.

Tessék most a tükörbe nézni! Minő báj, minő elegántzia! Minő harmonia a színekben! Minden újra arrondirozva. Senki sem mondaná, hogy nagysádnak annyi gyermeke van. (A part: s különösen ennyi pompa mellett, annyi éhező gyermeke.) Ugy-e bár, az én elyxirem egészen más vérkeringést idézett elő nagysád ereiben? Ha vértolulása találna menni, egy kis érvágással segítettünk rajta. Az érvágatás úgy is divat. — Óh e mosoly engem boldoggá tesz. Mily szerencsésnek érzem magamat, hogy nagysád *szívében* lakhatom. — Még egy kis *Goldcreamet*, kérem; — aztán nyujtsa karját madame; most újra kezdődhetik nagysádra nézve a hódítások korszaka.

Ez lesz aztán a per!

„Varnhagen Naplója“ című könyvnek a kiadásáért, a közrebocsátó Assing Ludmilla kisasszonyt a berlini kriminális törvényszék perbe idézi; még pedig e következő vétkekért:

1. Felségsértés, a porosz királyi felségnek tartozó tisztelet megcsorbítása.

2. Politikai testületek megsértése.

3. Nyilvános hatóságok, tisztviselők, s a fegyveres hatalom tagjainak bántalmazása.

4. A hatósági rendeletek és intézkedések nyilvános kigunyolása és szidalmazása.

5. A fennálló törvények elleni engedetlenségre való felhívás és buzdítás.

6. A hatósági rendeletek elleni izgatás.

7. Nyilvános magasztalása és helyeslése oly tényeknek, mik a törvényekben mint vétkek, bűnök és kihágások vannak megjegyezve.

8. Nyilvános csendháborítás.

9. A státus polgárok egymás iránt való gyűlöletre és megvetésre ingerlése.

S a vádlottnak ennyi cumulativ vád ellenében nincs semmi egyéb védelme, a mit mentségére felhozhatna, mint a nürnbergi tanács kriminál codexének 1-ő §-a, melynek kedvezménye szerint a legnagyobb bűnöst sem szabad addig felakasztani, — míg meg nem fogták.

Isztrikucz és Naszalmicseszkul.

I. Egyet még is csak kivivtunk! Söt kettőt.

N. Mik azok?

I. Első az, hogy mifelénk *Galicziába* csakugyan nem hoznak vasutat, hogy ott még drágaságot csináljanak az embernek. Másik meg az, hogy a szászok felé viszik a vasutat. Úgy kell nekik.

N. Már az igaz, hogy ezt a veszedelmet jól elhárítottuk magunktól!

J o g e l v.

— Micsoda törvény szerint büntetik meg a színészeket a miatt, ha a próbán nem jelennek meg?

— Hát azon jogelv szerint, hogy „*actori incumbit proba.*“ (Az aktort terheli a proba.)

Helyes spekuláció.

Azt mondják, hogy a „beszéd ezüst;“ valyon nem lehetre bizonyos szónokokat *zálogba tenni*?

Pedig tizenhárom próbásak.

Egy neme a nyilvános szónokoknak

beszél egyedül *komolyan* a néphez; kik azok?

Felelet. Az *éji örök.*

Vers prózában, és megfordítva.

Völegény az esküvőjét,
A beteg meghitt orvosát,
Börze ágió szökését,
Mesterlegény vasárnapját,
Földmives a bő aratást,
Rosz diák a vacátiót,
Zsidók világ messiását
Nem várják oly vágyódással:
Mint várták azt a „dictiót.“ —

A boldog reménykedőknek
Sokszor szül a hegy egeret, —
E' beszéd is konc volt, dobva
Diplomaták, brochur-írók
Journalisták fazekába,
Bele vetve olyan gomba
Mely mérges levén „bolondit,“
De a melytől nem javul fel
Egy „beteg,“ egy „éhező“ sem!

Már ha én dictiót tartok
Legalább van annyi haszna:
Hogy jót nevet, nagyot röhög
Vén, fiatal, a ki hallja; —
Pláne ha toasztírozom
Valakit mindig „éltetek;“ —
De úgy szólni mint a hogy üt
A mesés kancsal mészáros,
Az már nekem nem szokásom. —

Biczegő Dani.

Nevezetes aestheticai kérdés.

A hazai aestheticusok realiter meg vannak akadva. Két pályadrama fekszik előttük; a *Lelencz* és *Károly ur bogara*; az elsőnek az alapeszméje négy *töltött palacsinta*; az utóbbié egy *szelet fokhagymás rostélyos*. Már most az aestheticusoknak azt kellene elhatározni, hogy a *töltött palacsinta* jobb-e drámai indoknak, — vagy a *fokhagymás rostélyos*? Ez már aztán igazán olyan téma, a mit kedve lehet a kritikuskak *apróra megrágni!*

Nevezetes kérdés.

Valyon mi lenne abból, ha történetesen Ádám apánk is *nemes ember* lett volna?

Muszká tizparancsolat.

I-ső parancsolat. Ne legyenek te néked *idegen* nemzeti kormányaid én előttem.

II-ik parancsolat. Ne csinálj magadnak *nemzeti bankókat*, hogy azokat pénz helyett elfogadjad, sem azoknak formájokra melyek odafenn az ezresek között, sem azokéra, a melyek odalenn a kopekek között vannak; mert megbüntetem az apák álnokságát a fiakban és a fiakét az apákban, de még a lányokban és az anyákban is, harmad és negyed iziglen.

III-ik parancsolat. Ne énekelj nekem *Bozse császár* *Polszkét, estye Polska nye zginylát!* s más afféle istentelen énekeket, a mik én nekem nem tetszenek.

IV. parancsolat. A szombat napról megemlékezzél; azon a napon kell a *hadiadót lefizetni*, hat napokon munkálkodjál, a hetedikén pedig a te uradnak napja vagy, azt megszenteljed, és behozd azt a kis pénzt, a mit hat napon nekem kerestél.

V. Tiszteljed a te Bergédet és Murawieffedet, hogy hosszú idejű légy e földön: különben majd olyan földre jutsz, melyet a te urad ad te néked.

VI. Ne nyúlj a *közpénztárákhoz*.

VII. Ne járj *lámpás nélkül* az utcán.

VIII. Ne viselj *gyászruhát*.

IX. Ne írj olyan *újságot*, melyet az én censorom nem lát.

X. Ne kívánd a te melletted lakó felebarátaidnak se segítségét, se alkotmányát, se ökrét, se szamarát, se szónokait, se diplomatáit, sem semminemű marháját, valamelyek a te felebarátodé.

Hogy járt egyszer Liszt Ferencz a hangverseny adással.

Egyszer Liszt és Cherubini, a híres tenor, összebeszéltek, hogy bejárják Franciaország kisebb városait s hangversenyeket adnak. — A legelső városban, a hol megérkeztek, nem is mulaszták el hírlap és kiáltvány útján tudtal adni a közönségnek, milyen érdekes műélvezet vár jövő este a városra. — Hát a mint másnap a hangversenynek kezdődni kellene, alig van ötven ember a nézőhelyen. Cherubini káromkodott, mint egy operista, és mint két olasz. Liszt pedig csak nevetett. Azután zongorázott, még pedig igen szépen; Cherubini énekelt utána, még pedig igen csúnyán; azután megint zongorázott egyet Liszt; akkor oda fordult a közönséghez, s így szólt:

„Uraim és asszonyom! (csak egy dáma volt jelen) azt hiszem elég volt már a muzsikából és énekből, jó lesz már vacsorához ülnünk. Szívesen látom ma önöket vendégeimnek.“

S azt a kicsi publikumot jól megvendégelte. Belekerült a vacsora 1200 frankjába.

Hanem második koncertet nem adott abban a városban. Pedig erre okvetlen tömve lett volna a terem; ha vacsora is jár vele!

Ki minő rímet tud erre a szóra

„Dán.“

A francia: „rien dedans.“

Angol mogorván szól: „God dam.“

Orosz fejét rázza: „nyedám.“

Magyar vállatvonítva: „tán?“

Német mondja: „was solln mer than?“

Borzasztó eset!

— Borzasztó! Irtóztató!

— Mi történt?

— Nyuzni kellene az ilyen színházigazgatóságot! — Karóba húzni és úgy piritani tűzön!

— Mit csináltak megint!

— Hazaárulás! Perfidia! Kegyetlenség!

— Ugyan mondja már, hogy esett?

— Képzeld el az egész világ. Eredeti nemzeti darabot hirdetnek, a közönség zsúfolva tölti meg a színházat; mindenki feszült várakozással van a darab iránt; a színészek lelkesülten készülnek, öltözködnek. És akkor, tudja ön, mi történt?

— Nem én?

— Nem tudja? Pedig iszonyu lárma lett abból. Hát az történt, mikor az első hős öltözni akart, nem volt a nadrágszíj a felveendő nadrágjában.

— S hát aztán mi történt?

— Hát aztán kénytelen volt a tulajdon nadrágjából kihuzni és bele fűzni a jelmez nadrágba.

— No ez boszualatlan nem maradhat!

A patriotismus haladása.

Az újabb időkben, zsidó polgártársaink közül már ötven vállalkoztak rá, hogy magyar lapokra előfizessenek. Ez is nagy haladását tanúsítja a korszellemnek. E tekintetben a zsidó-magyarító egylet is megtette a magáét; — egyelőre azonban csak tisztelet-példányok igénybevételére szorítkozik.

ÉRCZKOPORSÓK!

Nem különben *sirkeresztek* és *halotti jelentések*, valamint egész *temetési készletek*, meghalt, vagy meghalni szándékozó *hírlapok* számára nagy készletben található alólírcitnál, ki e téren *prompt* és *gyors* eljárása által a közönség elismerését többszörös alkalmaknál szerencsés volt kiérdemelni.

Kecskerelly Auméth,

nemzeti halottbemondó és végtesztességételti bizományos.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — (Hát Constantin herczegnek csak tetszett Bunkó „hallgató nótája.”) Bizony jobban is tetszett ám, mint a nagyhatalmak **elhallgató nótái**, a miknek a végén nem volt semmi „bunkó.”

— — (Valyon mit mondott arra Tallérossy Zebulon, mikor megtudta, hogy Lonkayt és Kovács Lajost azokba a szobákba helyezték el, a mikben Kakas Márton és Bolond Miska lettek ideiglenes biztosított nyugtponot?) Azt mondta, hogy „*Öröküdbe, uram, keresztények jöttek!*“

— — Hogyne örökíteném meg ezt a történetet egy csizmadiáról, mely történt Milánóban eképen. Egy párizsi gavallér Milánóban táncmulatságba volt hivatalos s új lábtükre lévén szüksége, magához hivatott egy ottani cipészt s nagy büszkén kezdé neki magyarázni: elszakadt a párizsi cipőm, maestro; fatál! Mit csináljak? onnan nem hozathatok hirtelen, kénytelen vagyok ön-
nel csináltatni, már hiszen a milyen lesz, olyan lesz!“ — Nagyon meggubahította a tisztelt kollegát az ilyen beszéd s gondolá magában, no várj, majd megtréfállak én ezért. Másnap visz hozzá „egy“ topánkát, s mondja neki, hogy próbálja fel, jó lesz-e ez? A gavallér felhúzza; el van ragadtatva: „manyifik!“ mintha csak a lábára volna öntve. „Most tessék lehúzni.“ A gavallér lehúzza a topányt, s ime óh csodák csodája, még azután is a lábán maradt egy tánccipő; az még a topány bel-sejében volt rejtve. „Gyíabl!“ kiált fel a dandy, ön ezmester, maestro! hát a *másik felét* a cipőnek mikor kapom meg?“ — „Azt kegyeskedjék uraságod Párisból hozatni, felelt a cipész, s büszkén hátat fordított és ott hagyta a semmivé tett gavallért a késő megbánás furiáinak.

— — Egy gazdasszony lapban olvasom egy csalhatatlan sikeres nemét az eczet készítésnek tiszta vízből és szénből. „Tölts a tiszta szénre tiszta vizet, s hagyd rajta állni három nap, s ha akkor még nem savanyú, vedd ki a víz felét s tölts bele eczetet; hagyd állni megint három nap, akkor megint kóstold meg, ha még akkor sem savanyu, megint öntsd ki felét s tölts bele eczetet, s ezt addig folytasd, a míg a víz egészen savanyú nem lesz. Ez azután eltart egész addig, a míg el nem fogy.

— — Hát nem igaz, hogy Pál mester lordot va-laki a feleségénél kapta volna; holmi csunya intrika

volt az egész egy éhen kórásztól, a ki azt hitte, hogy ha skandalumot csinál, majd a lord jól megfizeti, hogy elhallgattassa. Annyi igaz, hogy a menyecske audien-tián volt a lordnál, de ott csak politikáról beszéltek. valószínűleg tanácsot akart tőle kérdeni a lord, hogy intervenáljon-e vagy sem? Tény, hogy nem interveniált. (Hát a lordné asszony mit szól ehez?) Annak nagyon tetszik az, hogy az öregét ilyen jó hirbe hozták; az öreg ur is csak mosolyogni szokott rajta, mikor ezzel a históriával szekirozni akarták. Tudod, ilyen időtájban már az embernek a *rágalom* is *dicsőségére* szolgál. Az Üstökös a jövő számban az öreg Pál mester arczképét fogja hozni, a mint neutrális pipából pipázik; ott majd közelebből megnézheted.

— — Egy bécsi lapszerkesztő fordítási buzgal-mában annyira ment, hogy ezt a hirt a Sürgönyből: „a *Kövár vidék* nem fog Kraszna megyébe kebleztetni.“ mint táviratot így közli a lapja elején: „Die *Stein-brucher Gegend* wird dem Comitate Kraszna nicht einferleibt.“ — (Bizony *ezt* a vidéket nehez is volna Kraszna-ba bekebelezni.

— — Már négy hét óta jelenik meg a nemzeti színház heti rendjén egy új darab: „Tények“; hanem biz az minden hétről elmarad. (Ez is úgy van hát, mint bizonyos mások, a kik mindig hirdetik, hogy „no most jönnek már a tények,“ hanem biz az mindig csak a jövő repertoírra marad.)

— — Egy természettudós azzal biztat, hogy jövő év december 5-én lesz az ítélet napja. Hozzá teszi, hogy a ki e nagyszerű világpusztulást igazán élvezni akarja, az menjen arra a napra Velenczébe, onnan legszebben fog meglátszani.

— — Egy lap, hirdetményei közt, orvosságot ajánl a „*szük keblűség*“ (értsd szük mellűség) ellen. Ha az előbbeni volna helyes, sikerrel használhatnák Szkéne et companie.

— — Renán könyvének az árulása a pesti könyv-árusoknál betiltatott. (Most fogják még majd csak venni!)

— — A kolosvári színházban kifütyülték a Du-nanan apót a kánkánért. Medicina pejor morbo! A szin-házi füty éppen olyan ill edelmetlen vendég jó társaság-ban, mint a kánkán. A mely társaságban fütyülnek, ott már kánkánt is járhatnak. Ha a közönséget sérti a kán-kán, ne nézze meg; mingyárt nem fogják táncolni; de a míg szidja, kifütyüli s színházat zsufol érte, addig mindig jární fogják.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnövelde-utca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1863.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja; *Janó J.* — *Metszi: Pollák.*